

[Lønger]

tvinges man med de nuværende regler til at vælge den ene eller den anden af forældrene som forældremyndighedsindehaver, og det kan skabe nogle problemer, som ellers ikke ville være opstået.

Derfor er fordelene altså alligevel indlysende, selv om der er områder, som forslaget ikke løser. Den fælles forældremyndighed vil få begge forældre til at interessere sig mere for barnets opvækstvilkår, og den fælles forældremyndighed vil ikke skærpe situationen mere, end den er i forvejen i forbindelse med en skilsmisse.

Nu er forslaget udformet som et beslutningsforslag, og derfor går det ikke i detaljer, og det fastsætter f.eks. ikke regler for omfanget af samværet hos den af forældrene, hvor barnet ikke bor, men jeg vil godt komme med nogle bemærkninger om det alligevel. På den ene side skal samværet være reelt, det skal have et vist omfang; det vil sige, at barnet ikke bare skal slæbes til samvær, fordi det nu engang er aftalt, men det vil derimod sige, at samværet ikke skal være så beskedent, at barnets ophold nærmest får karakter af, at barnet er gæst hos den af forældrene, som barnet ikke bor hos. Det betyder altså, at samværet skal være af et vist større omfang. Det kunne godt være af størrelsesordenen 90 dage, men omvendt må det altså ikke være sådan, at barnet for at opnå et bestemt omfang af samvær skal tilbringe alle sine ferier hos den af forældrene, hvor det ikke bor. Det ville ikke være lykkeligt, for det er netop i disse perioder, hvor barnet har nogle andre muligheder for at være sammen med sine daglige kammerater.

Det betyder naturligvis, at der foreligger helt forskellige situationer, alt efter om forældrene bor tæt på hinanden eller langt fra hinanden, alt efter om barnet har mulighed for at passe sin skole, uanset om det er hos den ene eller den anden af forældrene, det bor, og derfor er det meget svært at fastlægge rigide retningslinjer; men da ideen med fælles forældremyndighed jo netop er, at forældrene er indstillet på at løse den slags problemer, må det tværtimod være fleksible regler, der samtidig udtrykker nogle størrelsesordener for samværet. I den situation er der altså ikke nogen problemer, men problemet vil især opstå, hvor man taler om samvær i en situation, hvor der ikke er fælles forældremyndighed.

Alt efter den ene eller den anden situation må samværsformerne finde deres forskellige udformninger, men stadig sådan, at der både tages hensyn til, at det skal være af et vist omfang, og sådan, at barnet ikke bare skal tilbringe alle ferier hos den part, hvor det ikke bor.

Det er vigtigt i skilsmisssituationerne, at der er rådgivningsmuligheder for forældre og børn, for at der kan findes en løsning, som hindrer konflikterne. De konflikter, der kan opstå, er jo netop konflikter, som gør barnet til katebald og til den eneste sikre taber; der er muligvis flere. Men denne rådgivningsmulighed skal ligge uafhængigt af den offentlige myndighedsudøvelse, og hvor den så skal ligge, er vi meget åbne over for, men betingelsen er i hvert fald, at den ligger uafhængigt af den sædvanlige offentlige myndighedsudøvelse.

Vi mener, det er meget vigtigt, at børnene selv – især de lidt større børn – tages med på råd, når der skal findes løsninger, for det er ikke nogen god idé, hvis samværet eller løsningen i det hele taget bliver en pestilens for barnet med den konsekvens, at det måske ikke får mulighed for selv at have indflydelse på, hvem det vil omgås og have et socialt samvær med. Her tænker vi ikke bare på forældrene, men i det hele taget på barnets omgangskreds, og her er vi meget enige i nogle af de bemærkninger, som ministeren var inde på i sit indlæg.

Derfor er der tale om et principielt forslag med et meget reelt indhold, og vi kan anbefale det til vedtagelse, men jeg vil gerne understrege, at der naturligvis må ske en videreudvikling på dette område, efter at der er sket en vedtagelse af forslaget, for det er ikke noget, man bare ændrer fra den ene dag til den anden. Det er nok så meget et spørgsmål om at ændre holdninger.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det problem, som behandles i dette beslutningsforslag, er meget vigtigt og meget stort, og selv om vi ikke kan tilslutte os forslaget lige præcis, som det foreligger, er vi enige i, at der må gøres noget ved det.

Der er mange ulykkelige situationer. Det ved vi bl.a. fra alle de breve, vi modtager. Man bør se ikke alene på forældrene, men også på bedsteforældrene, den ældre genera-